

Tot dankbaar herinneren aan

MARCEL DECUBBER

priester

Louise-Marie 2 juni 1913 — Aalst 14 mei 1991

'Ik zie er dat Vlaandren zo geren,
kent gij de taal van mijn land?
De taal is het niet van de heren,
ik weiger die heren mijn hand.'

Zo innig en zo robuust had hij Vlaanderen lief, deze priester voor zijn volk. Meneer Decubber, een eigen naam, een apart verhaal, die ons voor zijn doodsprentje dicteert: 'Voor God, Kerk en Volk heb ik geleefd en ik sterf er ook voor'.

Zoals zijn geliefde apostel Paulus wist hij er velen te boeien en velen te winnen. Daarom was zijn ziel vol dank 'dank aan allen die mij geholpen hebben' schrijft hij.

Niets liever deed hij dan dit volk op te tillen, het te dragen en het op te voeden. En het gelukte hem in zijn Jong-Davidsfonds met werkgemeenschap en volksdansen, met zijn 'sociale school' waarin hij dat geliefde volk zijn nuttige lessen gaf. Aan schoolkinderen openbaarde hij de zin der IJzerbedevaart en hij haalde het zoetgevooisde Vlaams uit de verdrukking en de verfransing.

Godsdienst en cultuur voerde hij hoog op in zijn beste jaren en hij opende voor werkmanskinderen de rijkdom van de Vlaamse mystiek. Op Caritasdagen bloeide 'de cultuur van de ziel'.

Grote religieuze vrouwen kregen zijn aandacht in een nog niet geëmancipeerde tijd.

Toen echter met de jaren de kracht afnam, verstilde hij meer en meer. Een verdriet en een somberheid kwamen hem overschaduwen. Met de dichter Hendrik Marsman klaagde hij 'de tijden zijn zwart'.

Want ook hij, deze Meneer Decubber 'had een krijgsman willen zijn in de hartstochtelijkste aller tijden'.

Een beetje droevig werden zijn levensdagen en hij vond sterven soms beter dan dit moeizaam bestaan.

Op een heldere avond heeft hij voor het laatst zijn familie gegroet, zijn vrienden en zijn medestrijders uit de Vlaamse Beweging. 'Tot weerziens' zei hij 'tot weerziens daar waar Hij is'.

In 'hou ende trou'